

Matouš 8, 1-13: Když sestoupil z hory, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned byl očištěn od svého malomocenství. Tu mu Ježíš pravil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, který Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“

Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: „Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí.“ Řekl mu: „Já přijdu a uzdravím ho.“ Setník však odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému ‚jdi‘, tak jde; jinému ‚pojď sem‘, tak přijde; a svému otroku ‚udělej to‘, tak to udělá.“

Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: „Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho. Pravím

vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském; ale synové království budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“ Potom řekl Ježíš setníkovi: „Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.“ A v tu hodinu se sluha uzdravil.

Dnešní evangelijní text se skládá ze dvou krátkých příběhů, které se staly na Ježíšově cestě. V prvním příběhu Ježíš sestupuje z hory.

Když čtenář bible narazí na slovíčko „sestoupil“, měl by zbystřit, protože v bibli často poloha člověka kopíruje jeho vývoj. Většina důležitých věcí se odehrává na nějaké hoře. Na hoře má být obětován Izák, na hoře dostává Mojžíš desatero, na hoře mluví Eliáš s Hospodinem, Ježíš káže na hoře, na hoře se mu a jeho třem učedníkům zjevuje Mojžíš, Eliáš a Hospodin. Hora je tak nějak k Bohu blíž.

Naopak sestupování neznačí nic dobrého – s člověkem to jde z kopce. Sestoupil Abram do Egypta a prodal vlastní manželku. Sestoupil Lot do Sodomy. Sestoupil Izrael do Egypta a trpěl v otroctví. Sestoupil Mojžíš z hory Sinaje od Hospodina k zlatému teleti. Mistrem sestupu je prorok Jonáš, ten sestoupil do Jafy, pak sestoupil do přístavu, tam sestoupil do lodi, v ní sestoupil do podpalubí, pokračoval sestupem do moře a skončil sestupem do velrybího břicha, to vše ve snaze skrýt se před Hospodinem.

Sestupuje se za horším, nebo aspoň od lepšího. Ale někdy se také sestupuje kvůli plnění úkolů – jako Josef do Egypta, Mojžíš z hory Sinaje a Ježíš. Ježíš sestupuje z hory, kde úspěšně kázal zástupům. A nadšené zástupy jdou za ním.

První člověk, kterého potkává, je malomocný, je nemocný, nakažlivý, vysoce infekční. Nedotknutelný, protože pouhý dotyk znečišťuje, vyřazuje z náboženského života. A tento málo mocný má zvláštní prosbu. Pane, **chceš-li**, můžeš

mě očistit. Malomocný nepochybuje o Ježíšově moci, ale není si jistý tím, jestli se jím bude chtít Ježíš zabývat. Jestli je hoden Ježíšovy péče.

V této době bylo běžné, chápat nemoc jako odplatu za hřích, jako něco, co nemocnému vlastně patří, jako nepříjemný, ale spravedlivý trest od Hospodina.

V Ježíši malomocný vidí jistě přinejmenším proroka, proto nechce předjímat jeho vůli, odevzdává se do jeho vůle, odevzdává se do Boží vůle. Ježíšova odpověď je ještě milosrdnější, než mohl malomocný doufat. Uzdravení, ano, to si představit asi dokázal. Ale uzdravení dotykem – zde je ještě něco navíc. Jakoby tím Ježíš bral jeho nemoc, nečistotu na sebe. Protože dotknout se malomocného bylo zakázané. Ježíš nestojí nad věcí, ale sestupuje k němu, dotýká se ho. I když to může znamenat šok pro zástupy. Další část Ježíšovy řeči to ještě zdůrazní – malomocný se má ukázat knězi a obětovat předepsaný dar. To znamená, že se bude moci vrátit do

normálního života a chválit Boha. Ježíš, nechává za své skutky chválit Otce, v Jehož moci je koná. Zázrak pro něj není prostředkem k vychloubání ani prostředkem k získávání zástupů. Zázrak je ilustrací k jeho slovům, slova jsou důležitá.

V druhém příběhu vystupuje velmi známý setník. Je nejspíš pohanem, ale jeho slova se dostala až do našich bohoslužeb, jistě právem. Je známý svou ohromnou vírou a skromností, o něco méně si možná uvědomujeme jeho lásku.

Za Ježíšem lidé chodili kvůli Jeho kázání, pro uzdravení své, svých dětí a přátel; tento setník jde prosit za uzdravení sluhy či otroka. Vysoce postavený příslušník okupační armády jde prosit za podřízeného, snad dokonce otroka, podle římského práva téměř ne člověka. Když se setníkovi dostane kladné odpovědi – **přijdu a uzdravím ho** – mohl by to nechat být, ale on jde dál, snad z respektu, snad z úcty či vděčnosti navrhuje neslýchané: „**Pane, nejsem hoden,**

abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.“

Tento setník je pro nás vzorem, upozorněním i výstrahou. Téměř jistě to byl pohan, nejspíš otrokář, vlastně taková dost pochybná existence. Přesto je jeho víra dána za vzor – a zároveň a za výstrahu. Málo farizeů by asi označilo tohoto setníka za lepšího, než jsou oni, nebo dokonce za vzor víry. A přece jím je.

Nestačí být křesťanem, součástí vyvoleného lidu, členem Církve, stolovníkem u Večeře Páně. Je třeba, podle svých možností a sil, převádět Boží pozvání do praxe - věřit, milovat a jednat podle Boží vůle.

Amen.